

AJ EM FROM BOSNIJA, TEJK MI TU AMERIKA

Bok, ljudi! Evo, prošlo je već skoro 3 mjeseca otkad sam došla u SAD, pa sam mislila da bi bilo već krajnje vrijeme da Vam se javim i ispričam nekaj o prvim dojmovima.

Prvo kaj sam si pomislila dok sam došla tu bilo je: "Isuse Bože, kak mi se spi." jer smo u našu prvu destinaciju, Boston, došli nakon cca. 10 – 11 sati putovanja i čekanja na aerodromu. Poslije toga je uslijedilo sat vremena čekanja na provjeri vize (jer teroristi mogu biti BILO GDJE), još nekih pol sata provjere prtljage i onda 45 minuta vožnje do Pomfreta, gradića gdje je orijentacija održavana. Bili smo među zadnjim ljudima koji su došli i moja cimerica, Alejandra, je već spavala. Na spavanje sam (napokon) otišla oko 12, a buđenje je bilo u 6. I tako više – manje svaki dan.

Idući dan je bio vrlo stresan za mene – bio je to prvi dan orijentacije, ali ujedno i moj 17 rođendan. Unatoč tome što sam dobila ogromni muffin od čokolade, slavljenje rođendan bez obitelji i prijatelja nije bilo baš nešto. Da ne duljim o orijentaciji, bili smo u Pomfretu 3 dana a u Bostonu jedan dan (što možete vidjeti i na fejsu) i to vrijeme smo proveli ugl. upoznavajući jedni druge, igrajući igre, razgovarajući itd. Upoznala sam mnogo ljudi, ali, nažalost, nisam baš napravila utisak koji sam htjela i vjerujem da mi je to možda bilo najteže razdoblje u ovih 2,5 mjeseca. Unatoč tome, ne mogu reći da je to bilo loše provedeno vrijeme. Najdraža uspomena mi je ipak bila "prezentacija" s posljednje večeri: svi smo predstavljali svoje države (i ja našu normalno – zahvaljujem Katici kaj mi je pokazala kako se plešu Podravski svati – fala Kate :***), a kao posebno iznenađenje, profesori su izveli Harlem shake – definitivno najbolje od svega.

Idući dan smo svi krenuli svojim putem – pomalo tužno, ali i uzbudljivo, jer smo svi jedva čekali da vidimo svoje buduće domove. Novomeksička hrvatsko – njemačka delegacija (od 7 članova, uključujući mene) je stigla u Albuquerque oko 7 popodne. Na aerodromu me dočekala moja host obitelj Bauer – petero njih. I tako je počela moja prava američka priča.

Prvih mjesec dana sam spavala prosječno 6 sati dnevno – ugl. zato što sam odmah u startu kasnila 3 dana s nastavom (začudili bi se koliko se toga može izgubiti u 3 dana). Ne budem vam lagala, prvih mjesec dana je bilo jako teško. Pogotovo zato što su nas na orijentaciji sve pripremali na to da odmah budemo postali popularni i da se svi budu htjeli družiti s nama – a za mene to nije vrijedilo (trebali su reći da se to događa dečkima – njemački student na razmjeni u mojoj školi, Albuquerque Academy, je i dalje jedan od najpopularnijih ljudi u školi). Prvih mjesec dana sam jedva razgovarala s ljudima, moja host obitelj je bila pomalo napeta (moja host braća i sestre, zapravo – moji host roditelji su bili fenomenalna pomoć od samog početka), gubila sam se po hodnicima itd. Drugi mjesec je krenulo nabolje – upoznala sam više ljudi, krenula s radom na jesenskoj predstavi Catch Me If You Can (ne verzija s Leonardom Di Capriom) na kojoj sam bila stage manager, prilagodila sam se rasporedu i uspostavila super odnos s host obitelji (koji je i dalje takav – jednostavno uživam s njima – osim dok se ne naspavaju: zna biti dosta opasno dok se ne naspavaju :D). Bilo je vremena dok sam mislila da se nikad ne budem opustila i da nikoga nije briga za mene, ali, na sreću, kako vrijeme prolazi, ti su trenuci sve rjeđi. Sad, dok sam već duboko u trećem mjesecu, moram priznati da stvari izgledaju puno bolje. Razgovaram sve više, upoznajem nove ljude, upuštam se u razne izvannastavne aktivnosti itd. Ocjene su mi zasad zadovoljavajuće (mislim, imam samo 6 predmeta: njemački, engleski, američku povijest, anatomiju i fiziologiju,

stilove glume i matematiku) a nastava je jako zanimljiva i kreativna – ali i dalje smatram da je naš obrazovni sustav bolji, ali i teži. Mislim da nema smisla da vam govorim kamo sam sve išla (sve to možete vidjeti na fejsu), ali stvarno moram reći da, kamo god idem, stvarno se zabavljam. Dok su rekli da je ovo iskustvo koje mijenja život, nisam im vjerovala – ali sad sam stvarno uvjeren u to – a s obzirom na to da to ne bih doživjela da nije bilo financijske pomoći dobrih ljudi, ovom prilikom bih se htjela zahvaliti svim organizacijama koje su pomogle:

Socijalnom vijeću općine Ferdinandovac

Turističkoj zajednici općine Ferdinandovac

Turističkoj zajednici Koprivničko – križevačke županije

Erste banci

Zagrebačkoj banci

mojoj sponzorici, Robin Hursh, koja mi je platila školarinu (sumnjam da ona ovo čita, ali nema veze) i svima koje sam možda zaboravila spomenuti. Zahvaljujem i Jeleni Končar i Dorotei Švraki koje su mi pomagale oko cijele prijavnice i odgovarale na sva moja pitanja (a bilo ih je – fala vam, cure), Ivoni Pale koja mi je davala informacije o školi, Mariu Bajkuši iz Foruma za slobodu odgoja i svima ostalima koji su pridonijeli mojem putovanju i radili na svim "tehnikalijama". Ali najviše od svega zahvaljujem Gimnaziji, profesorima koji su muke mučili s mojim pismima preporuke (prof. Plazek – Bogojević, prof. Sinjeri, prof. Huzjak Kišivan i prof. Lončar – fala Vam puno, puno, puno), mojem 3.a na koji mislim svaki dan i koji mi užasno fali i, naravno, mojoj obitelji – pogotovo mami i tati. Nikad se ne budem mogla dovoljno zahvaliti za sve što su žrtvovali za mene . Evo, to bi bilo to do idućeg pisanja. Obećajem da drugo pismo ne bude ovako dugo.

Pusa, falite mi svi! <3

Klara :D, 3.a